

Hồi 20

Trong Khuê Phòng

Nếu nói về kinh nghiệm và công lực thì chín người kia đã tung hoành trên giang hồ chín mươi năm, có thể nói là kinh nghiệm của chúng phong phú, kiến thức sâu rộng, nhưng chúng làm sao bằng được võ công tuyệt học của Vân Tuệ với Phong Lan. Hợp sức bảy người lại giỏi lắm chỉ chống đỡ được hai chục hiệp thôi! Nhưng bọn chúng tấn công lên không thành công trái lại bị Phả Cái kìm chế hai người nên tên nào tên nấy cũng đều cả kinh thất sắc rồi sau lại thấy trên bờ có tiếng quát theo, chúng yên trí đối phương đã có người mai phục trước nên chúng càng hoảng sợ thêm, vì thế chưa đánh mà chúng đã tự loạn trước.

Vân Tuệ, Phong Lan ghét bọn giặc này nói một đường làm một nẻo, tâm địa độc ác còn hơn loài rắn rết, cho nên hai người vừa nhảy tới nơi đã giở võ công tuyệt học ra chưa đầy mười mấy hiệp mà bọn giặc đã bị thương và rớt xuống dưới nước hết.

Phong Lan vẫn còn chưa chịu ngừng tay và nàng đã nhận ra hai tên đã bị Phả Cái điểm huyết lại là Văn Xương Gia Cát Cung Nhân Kiệt và Âm Diện Phán Quan Vi Vĩnh Thành, nàng có gặp hai tên này tại Sào Hồ, chúng là người đã được Vương Chiếm Nguyên, trại chủ của Cô Sơn Trại ở Sào Hồ mời tới giúp chém con thường luồng.

Nhưng sau nàng với Long Linh Vân song song rời khỏi Sào Hồ, giữa đường gặp Phù Sa Tử đang chuyện trò thì đột nhiên nghe thấy trên bờ hồ có tiếng kêu thảm khốc vọng tới. Nàng với Linh Vân vội chạy tới xem thì thấy bảy người bị giết chết một cách thảm khốc thấy có Vương Chiếm Nguyên trại chủ của Cô Sơn trại.

Từ đó tới giờ nàng chưa hề gặp bọn Văn Xương Gia Cát các người, nàng đoán chắc chúng bị Thiết Trượng Tú đánh chạy hoảng sợ quá không dám lộ mặt ra nữa nào ngờ đâu bây giờ chúng lại xuất hiện ở nơi đây mà lên lút đem người tới đánh cướp, vì vậy nàng mới nổi cơn giận cho bọn này quá xảo quyệt và ác độc, nàng liền giơ tay lên định đánh chúng rớt xuống sông mà chết theo luôn những tên kia mà trừ mối họa cho dân lành, nhưng nàng chưa kịp đánh trên ngọn cột buồm có tiếng quát lớn:

- Hãy khoan!

Tiếp theo đó có cái bóng người nhảy xổ xuống nghe giọng nói Phong Lan đã biết ngay người đó là Phả Cái liền thâu tay lại nhảy sang một bên.

Thì ra Phả Cái điểm huyết hai người xong lại tung mình nhảy lên cột buồm. Y thấy hai cô nương nổi giận ra oai, chỉ trong nháy mắt đã đánh cả bọn giặc rút xuống sông mà tên nào đã rút xuống thì không làm sao nổi lên được. Bây giờ y lại thấy Phong Lan định đánh cả người bị y điểm huyết rồi nên y không nhẫn tâm mới lên tiếng can ngăn như thế.

Phả Cái vừa xuống dưới thuyền giải huyết ngay cho hai tên giặc.

Văn Xương Gia Cát xưa nay rất xảo trá, nhưng bây giờ vừa thoát chết y đã hoảng sợ đến mất cả hồn vía. Lúc này y thấy chân tay đã cử động được rồi, không suy nghĩ gì cũng không nói năng gì hết định quay đầu đào tẩu ngay, ngờ đâu y vừa quay đầu một cái đã nghe thấy Phả Cái quát lớn:

- Đứng yên! Muốn đào tẩu một cách dễ dàng như thế ư?

Văn Xương Gia Cát thấy tiếng quát tháo giật mình kinh hãi liền ngoan ngoãn đứng ngay lại nhìn Phả Cái cười nịnh và hỏi:

- Xin lão tiền bối tha...

Phả Cái cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Đừng có nói khôn khéo nữa người có mau nhảy xuống sông cứu các đồng bọn của người lên không? Chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho chúng chết đuối cả như thế hay sao?

Cung Nhân Kiệt là người đa mưu lắm kế nghe nói liền ngăn người ra bụng bảo dạ rằng: "Lão già này đã biến tính rồi chẳng? Sao bây giờ y bỗng nhiên thương tiếc tính mạng người thế?"

Nghĩ tới đó y không dám trì hoãn vội nhảy xuống sông mò kiếm những người kia ngay!

Vĩnh Thành càng thêm lo âu thêm, vì em y là Vĩnh Công đang nằm ở dưới đáy sông, tuy y đối với người thì rất độc ác, nhưng đối với em của y thì lại rất thương mến.

Cho nên không đợi chờ ai bảo y cũng nhảy ngay xuống sông mò kiếm người em thân yêu của y.

Một lát sau hai người đã mò từng người một dưới sông đem lên trên thuyền.

Tên nào tên nấy đầy bụng nước trông như những con heo mập, và mắt đều trợn ngược lên.

Phả Cái thấy vậy động lòng thương định chạy lại giúp hai người cứu chữa bảy tên giặc ấy.

Vân Tuệ thấy vậy vội chạy lại ngăn cản và nói:

- Bọn người này đều gian ác hết, tiền bối hà tất phải nhọc công giúp chúng làm chi? Để cho chúng tự sống tự chết có hơn không?

Phả Cái lườm nàng một cái, nàng ngừng không dám tiến lên nữa, rồi quay mình bước sang phía khác. Phong Lan ngạc nhiên hết sức, vì nàng biết Vân Tuệ với Phả Cái có liên quan gì đâu.

Nhưng nếu hai người không quen trước sao Phả Cái lại nghe lời khuyên bảo của Vân Tuệ? Nàng càng nghĩ càng thắc mắc thêm.

Hai tên Văn Xương Gia Cát với Âm Diện Phán Quan bận tưu tít để cứu chữa cho bảy người đàn em của chúng.

Một lát sau bảy tên giặc ấy đã lần lượt lai tỉnh. Phả Cái đi cà thọt tới mép thuyền và lên tiếng nói mọi người rằng.

- Hành vi của các người đáng lẽ phải bị giết chết hết, nhưng ngày hôm nay Phả Cái ta nể trời phật mà tạm tha cho các ngươi. Nếu lần sau các người vẫn không chịu thay đổi, thì lúc ấy đừng có trách lão phu ác độc.

Nói xong, lão hiệp ngừng giầy lát quát lớn:

- Có mau bước đi không?

Bọn Văn Xương Gia Cát nghe nói mừng thầm vì chúng thấy vị sát tinh này lại đột nhiên có lòng từ bi như thế, nên chúng không đợi Phả Cái nói dứt, đã gượng ngồi dậy và quên cả đau đớn, cầm mái chèo bơi thuyền ra giữa lòng sông ngay.

Phả Cái quay đầu nhìn hai cô nương khẽ gật đầu, rồi chỉ thấy người ông ta nhún nhảy một cái đã phi thân lên trên ngọn cây cao bốn trượng ở trên bờ rồi. Thoạt tiên Phong Lan tưởng ông ta ngăn cản mình có lời muốn hỏi Văn Xương Gia Cát cho nên mới lùi sang một bên như thế.

Có ngờ đâu ông ta không những giải huyệt cho bọn Nhân Kiệt hai người mà còn tha cả bọn họ đi hết, nàng tức giận bụng bảo dạ rằng: "Tên ăn mày què này tuy là tiền bối nổi danh từ trước nhưng y cũng không nên ngang tàng bướng bỉnh như thế mới phải chứ. Cô nương lại mà chưa gặp qua y bao giờ sao hôm nay không thấy ông chào mình nửa câu".

Sau nàng thấy Phả Cái vênh váo định đi không sao nhìn được nữa, liền đuổi theo bờ gọi:

- Phả Cái không phải người lạ hãy ngừng bước đã.

Phả Cái đã lên tới ngọn cây rồi, nghe thấy tiếng kêu gọi quay ngay đầu lại nhìn thấy Phong Lan, ông ta hơi ngạc nhiên ngấn người ra giây lát rồi cất giọng sang sảng như tiếng thanh la vỡ, vừa cười vừa hỏi lại rằng:

- Cô nương có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Phong Lan thấy Phả Cái đứng ở trên ngọn cành cây, gió thổi tà áo bay phất phơ, người đu qua đu lại tưởng ông biểu diễn khinh công nàng tức giận thêm. Không chịu lép vế chút nào, cũng tung mình nhảy cao lên năm thước rồi hạ chân lên trên một cành cây ở chỗ đó.

Người cũng đưa đi đưa lại, quần áo cũng bay phất phới trông không khác gì tiên nữ giáng trần vậy. Môn khinh công của nàng cũng không phải tầm thường vì lúc này nàng đã tiến bộ hơn trước nhiều, nhưng nàng vừa biểu diễn pho khinh công ấy một cái thấy Phả Cái nhìn mình cười ha hả và khen ngợi rằng:

- Thân pháp cao siêu thực, quả không hổ thẹn dòng dõi của một danh gia.

Phong Lan thấy Phả Cái khen mình như vậy trong lòng khoan khoái vô cùng, nhưng càng nghĩ lại hình như lời nói đó có vẻ châm biếm, nên nàng lại tức đến mặt đỏ bừng không sao nói lên tiếng được.

Đang lúc ấy đột nhiên dưới gốc cây có một giọng khàn khàn của bà cụ nói:

- Lan nhi xuống đây, lão què kia cũng xuống đây gặp gỡ già này đã.

Phong Lan thừa cơ nhảy ngay xuống, nàng hậm hực lườm Phả Cái một cái rồi đi tới cạnh bà mình.

Phả Cái thấy đôi mắt của Phong Lan hơi khác lạ, lại nghe thấy giọng nói của Võ Di Bà Bà có vẻ tức giận liền kêu nguy tai thâm.

Nhưng nhất thời y cũng chịu lép vế, đành phải nhảy xuống dưới đất.

Quả nhiên Võ Di Bà Bà hai mắt như hai ngọn đèn sáng ngấm nhìn Phả Cái hồi lâu rồi hỏi:

- Phả Cái có nhận ra già này là ai không?

- Đại danh của Võ Di Bà Bà như sấm như chớp, lão già què này ngưỡng mộ đã lâu, nay được chiêm ngưỡng thực là tam sinh hữu hạnh...

Võ Di Bà Bà vừa nghe tới đó đã xua tay không để cho Phả Cái nói nốt và đỡ lời:

- Tên què kia, ngươi đừng có làm bộ làm tịch, già này cũng không khéo ăn nói như ai, ngươi cũng tự cho mình lợi hại như thế thì già này cũng muốn lãnh giáo vài hiệp.

Thì ra Võ Di Bà Bà mới thấy Phả Cái xuất hiện vẫn chưa biết rõ hành tung của ông ta nên trong lòng hơi thắc mắc. Sau lại thấy đối phương có thái độ kiêu ngạo và còn lớn tiếng nhạo báng bà ta. Nên bà ta mới nổi giận ra khiêu chiến như thế.

Khi nào Phả Cái chịu lép vế không nhận sự thử thách đó, nên y cười ha hả đáp:

- Võ Di Bà Bà tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, lại đứng đầu võ lâm, lão què này có nghĩa lý gì đâu mà dám nhận hai chữ chỉ giáo của bà như thế.

Nói xong y đưa mắt nhìn Phong Lan đang kinh ngạc và ngơ ngác mà chấp tay chào một cái rồi nói tiếp:

- Ăn mày què này còn có việc cần phải đi làm ngay, nếu lão bà bà không có việc gì khác chỉ bảo thì ăn mày què này xin cáo lui ngay.

Võ Di Bà Bà thấy Phả Cái không dám đấu với mình mà lại chịu lép vế như thế đã nguôi cơn giận, đồng thời bà ta thấy khinh công với Đàn Chỉ Thần Công của y cao siêu như vậy chưa chắc mình đã thắng nổi. Cho nên Phả Cái vừa xong, bà ta đã ôn tồn đáp:

- Già này chỉ muốn được thử tài với cao thủ có tên tuổi thôi, chứ không có việc gì khác hết.

Phả Cái nghe nói lại chấp tay chào một lần nữa rồi đỡ lời:

- Nếu vậy ăn mày què xin cáo lui trước và sau này thế nào chúng ta cũng có ngày được tái kiến lại.

Chưa nói hết, y đã nhanh như gió chạy thẳng vào trong cây mất dạng.

Phong Lan chỉ mong bà mình ra tay cho tên què này một bài học ngờ đâu đối phương lại không chịu tiếp chiến và nói khôn khéo vài lời bỏ chạy. Vì thế bất đắc dĩ nàng hậm hực giậm chân một cái mồm lẩm bẩm mắng chửi:

- Tên què ấy chỉ bắt nạt người yếu, kẻ thực đáng ghét chỉ sợ lần sau gặp người bốn cô nương sẽ cho y một bài học mới thôi.

Võ Di Bà Bà thấy thái độ cháu mình như vậy liền giơ tay ra vuốt ve nàng mấy cái rồi khuyên rằng:

- Cháu ngoan của bà đừng có coi thường sự thực chưa chắc bà đã thắng nổi y đâu.

Phong Lan vẫn còn làm nũng kêu “hừ” một tiếng rồi đỡ lời:

- Cháu không tin tên què ấy lại tài ba đến như thế, cháu không sợ y đâu, như lần trước ở núi Bạch Thạch, Long đại ca chỉ giở Đàn Chỉ Thần Công là tên què này đã hoảng sợ bỏ chạy.

Thoạt tiên Phong Lan nói rất vui vẻ, nhưng nói đến câu sau cùng, nàng bỗng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa. Võ Di Bà Bà lại biết nàng nhớ tới thằng nhỏ xấu xí liền thở dài và nói tiếp:

- Thôi đừng nói nữa, mau đi về ngủ, bà cũng mệt rồi.

Phong Lan biết ý của bà mình, nên không tiện nói thêm, chỉ nũng nịu theo sau.

Vân Tuệ đã về tới thuyền. Nghe thấy tiếng nói của hai bà cháu Phong Lan liền ra cửa khoang nghinh đón vừa cười vừa nói:

- Tối hôm nay lạ thật, lão ăn mày què bỗng tới quấy nhiễu một hồi, y đánh đuổi được bọn giặc đi rồi. Nhưng may thay chưa làm cho người đang ngủ thức tỉnh.

Bà cháu Phong Lan nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vì tiếng ồn ào vừa rồi có thể là đồn xa đi mười dặm mà sao vẫn không thấy Long Uyên ra mặt, cả chiếc thuyền của Kinh Thật cũng thế không thấy chủ nhân với bốn người tiêu sư ra xem gì hết. Bà ta cả kinh chạy ra bên ngoài.

Vân Tuệ thấy vậy kéo bà ta lại và nói:

- Bà đừng đi nữa, vừa rồi Tuệ nhi đã sang xem xét thuyền ấy rồi, không có gì khác lạ cả, ông chủ họ Vương với bốn tiêu đầu và Uyên hiền đệ vừa ngủ say cả, hình như mấy người mất ngủ đã lâu nên hôm nay mới ngủ say như vậy.

Võ Di Bà Bà nghe nói mới yên tâm, nhưng bà ta vẫn thắc mắc không hiểu tại sao bốn tên tiêu sư võ công kém cỏi đến đâu thì cũng phải nghe thấy tiếng động mà ló đầu ra nhìn chử. Sao chúng lại ngủ say như vậy, việc này lạ lùng thật.

Vân Tuệ thấy vậy biết bà ta nghĩ gì, liền nhắc nhở rằng:

- Theo ý Tuệ nhi thì có lẽ Phả Cái đã ra tay điểm huyệt chúng trước rồi cũng nên.

Võ Di Bà Bà với Phong Lan nhận thấy lời nói của Vân Tuệ rất phải nên không nghi ngờ gì cả.

Sự thật nếu nghĩ kỹ lại sẽ hiểu liền, Phả Cái muốn bảo vệ cho Kinh Thật với số châu báu của y, muốn người khác không đẩy đưa vào việc mình làm, nên mới điểm huyết cho bọn tiều sư ngủ say.

Như vậy có thể lắm nhưng tại sao y điểm huyết cả Long Uyên như thế? Nếu cho lý thuyết đó là đúng, chẳng lẽ Phả Cái ra vào thuyền của Võ Di Bà Bà mà bà ta không hay gì ư? Cũng may hai bà cháu Phong Lan không nghĩ kỹ lại điểm đó nếu nghĩ lại điểm đó thế nào cũng tức chết đi được và bảo Vân Tuệ đã nói dối cháu mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã thức tỉnh Võ Di Bà Bà thấy chiếc thuyền ở trước mặt nhổ neo lên đường rồi bà ta cũng biểu người lái đò sửa soạn lên đường ngay.

Vân Tuệ rửa mặt chải đầu xong, đi vào khoang trong khế gỗ cửa, Long Uyên đã nghe tiếng vội hỏi:

- Ai vậy? Xin mời vào.

Vân Tuệ đẩy cửa vào thấy Long Uyên vẫn nằm ngủ nàng liền thuận tay khép cửa khoang thuyền lại vừa cười hỏi:

- Sao hiền đệ vẫn còn chưa dậy, mặt trời đã lên cao rồi mà hiền đệ hãy còn nằm hoài thế.

Nàng rón rén đi tới cạnh giường mở cửa sổ ra và chỉ tay ra bên ngoài nói tiếp:

- Hiền đệ xem thuyền đã bắt đầu lên đường rồi đấy!

Long Uyên ngẩn người ra nhìn nàng, trông thấy mắt nàng đẹp khôn tả liền nắm tay nàng với giọng oán than nói:

- Mới sáng tinh sương mà chị đã mắng chửi người rồi. Tối hôm qua cả đêm không ngủ, bây giờ ngủ lại một chút cũng không được.

Vân Tuệ thấy chàng nũng nịu như đứa trẻ con vậy vừa yêu vừa thương ngồi cạnh vuốt tóc chàng và khẽ nói:

- Cậu bé ngoan ngoan chị trách lầm em rồi, đừng khóc nữa ngủ thêm một giấc nữa đi.

Long Uyên cười khi, kếp nàng lại gần gơ tay ra ôm lấy lưng nàng và nói tiếp:

- Chị nằm xuống đây ngủ với tôi một lát.

Vân Tuệ không thể ngồi được nhưng lưng nàng vẫn bị Long Uyên ôm nên vừa thẹn vừa sợ, vừa khoái chí chỉ sợ người khác trông thấy không tiện vội nói:

- Hiền đệ mau buông tay ra đi, cửa sổ mở lớn như thế này không sợ Lan muội trông thấy hay sao?

Long Uyên nghe giật mình kinh hãi, nhưng vẫn không chịu buông nàng ra và nói tiếp:

- Nếu vậy đóng cửa lại chứ sao.

Vân Tuệ thở dài nói tiếp:

- Hà... quấy nhiễu quá! Thôi được hiền đệ buông tay ra để tôi đóng cửa lại.

Long Uyên tưởng là thực buông tay ra ngờ đâu Vân Tuệ không đóng cửa sổ lại còn mở cửa đi ra bên ngoài và cười khì nói tiếp:

- Mau dậy đi, bà đang đợi ở ngoài ăn cơm đấy.

Long Uyên bị lừa tức giận vô cùng, chui đầu vào trong chấn la lớn:

- Tôi không ăn, bảo cho các người biết là tôi bị nhức đầu.

Vân Tuệ thấy chàng nũng nịu như đức trẻ con, bất đắc dĩ nàng nghĩ ra một kế liền quay mình đi ra khép cửa lại.

Khoang ngoài đã dọn cơm ra rồi, Võ Di Bà Bà với Phong Lan đang ngồi đợi chờ hai người ra ăn cơm.

Vân Tuệ ra tới nơi, Võ Di Bà Bà không thấy Long Uyên ra ngạc nhiên hỏi tại sao? Vân Tuệ cau mày lại đáp:

- Mời bà hãy dùng cơm trước, Uyên đệ nhức đầu còn phải nằm thêm một lát nữa.

Võ Di Bà Bà rất quan tâm đến Long Uyên, nghe thấy chàng ta nhức đầu định vào thăm. Vân Tuệ đưa mắt ra hiệu cho Phong Lan rồi khuyên Võ Di Bà Bà rằng:

- Con đã cho y uống thuốc rồi không sao cả, bà cứ ngồi yên xuống ăn cơm đi.

Võ Di Bà Bà nghe nói gạt đầu rồi cả ba cùng ngồi ăn cơm tức thì.

Vân Tuệ vội kéo Phong Lan ra ngoài khoang thuyền khẽ nói:

- Hiền muội có biết Uyên đệ đau bệnh gì không?

Phong Lan ngơ ngác lắc đầu.

Nàng lại từ từ nói tiếp:

- Bệnh... tương... tư... đấy!

Phong Lan hổ thẹn mặt đỏ bừng, nhưng cười khì nói:

- Phải đấy, chắc y tương tư chị phải không?

Vân Tuệ lắc đầu chỉ vào mũi nàng nghiêm nghị:

- Y không tương tư tôi mà tương tư cô đấy.

Phong Lan nghe nói hổ thẹn và tức giận, liền giậm chân một cái rồi quay đầu đi luôn.

Vân Tuệ vội kéo nàng lại nói tiếp:

- Hiền muội đừng giận vội, chị không nói dối em đâu. Quả thực y rất yêu hiền muội mà. Chả lẽ hiền muội lại không yêu hay sao?

Phong Lan thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hôm qua em đã nói với chị rồi.

- Nếu vậy chị không bó buộc em nữa, nhưng... nhưng chị có một điều này, mong em nể mặt chị đi vào thăm y một phen.

Phong Lan lo âu vô cùng, lắc đầu lia lịa, nhưng thấy Vân Tuệ yêu cầu mãi mới miễn cưỡng nhận lời và đáp:

- Được, em sao nhận lời chị nhưng em cũng có một yêu cầu này là thế nào chị cũng phải... nói cho em biết việc của Linh Vân.

Phong Lan nhắc tới Linh Vân nên hổ thẹn và rầu rĩ hai má đỏ bừng, mắt đã đẫm lệ. Vân Tuệ thấy vậy không tiện đùa giỡn cô em trinh trắng ấy nữa, và đồng thời nàng thấy lúc này vẫn chưa phải lúc, nên nàng ôm chặt lấy Phong Lan thành thực nói:

- Được, chị hết sức làm cho em mãn ý nhé!

Phong Lan nghẹn ngào cảm ơn một tiếng rồi mới vào thăm Long Uyên.

Long Uyên đang nằm ở trên giường nhìn trên mui thuyền nghĩ vẩn vơ bỗng nghe thấy cửa khoang kêu kệt kệt một tiếng lại tưởng Vân Tuệ quay trở vào, chàng cười khi lẳng lặng xuống giường núp ở sau khe cửa sổ. Cánh cửa từ từ mở ra, Phong Lan vừa bước vào Long Uyên đã nhào ra ôm chặt lấy nàng và nói:

- Xem lần này chị còn chạy đi đâu nữa... xem...

Nhưng mới nói tới đó chàng mới nhận ra là người mình ôm là Phong Lan chứ không phải là Vân Tuệ chàng cả kinh đứng ngẩn người ra.

Phong Lan miễn cưỡng vào trong khoang khoan hỏi thăm Long Uyên, ngờ đâu nàng vào thấy trên giường không có chàng nằm, đang kinh ngạc thì bỗng nghe chàng ta nói: "Xem

phen này chị chạy đi đâu". Nàng giật mình kinh hãi, đồng thời nàng nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc tựa như người yêu mình vậy, nên nàng ngẩn người ra tới khi nàng bị ôm chặt vừa hổ thẹn vừa tức giận đưa tay trái về phía sau tát mạnh một cái, chỉ nghe thấy kêu "bốp" một tiếng, nàng quay đầu lại nhìn thấy Long Uyên đứng ngẩn người ra nhìn hổ thẹn vô cùng, trên má trắng muốt của chàng đã có một bàn tay đỏ hồng in lên.

Cái tát của Phong Lan vừa rồi nàng phản kháng một cách tự nhiên nên không suy nghĩ gì hết. Lúc này lại thấy thần sắc của Long Uyên như vậy nàng không nhẫn tâm chút nào, liền u oán và nói:

- Xin lỗi, tôi... chẳng hay công tử đã khỏi nhức đầu chưa?

Long Uyên bị tát một cái đứng ngẩn người ra như tượng gỗ, vì chẳng không ngờ Lan muội xinh xắn như vậy mà lại ra tay đánh như thế.

Tuy chàng có võ công cái thể phản ứng rất nhanh, nhưng trong lúc bất thần này làm sao mà ngờ được, nên mới bị tát.

Chưởng đó tuy Phong Lan chưa dồn chân lực vào nhưng sức lực của nàng đã mạnh hơn trước nhiều, nàng chỉ thuận tay phẩy một cái người thường đã bị đánh mê mặt liền, dù Long Uyên nội công rất cao thâm mà cũng bị hấn bàn tay ở trên má liền.

Phong Lan thấy Long Uyên đứng ngẩn người ra nhìn mình không trả lời, không cử động lại tưởng chàng ta tương tự mình thật. Nàng càng nóng lòng sốt ruột và cũng lo âu nữa. Nên cuống cả chân tay lên không biết xử trí thế nào cho phải. Sau nàng giận dữ giậm chân xuống đất một cái rồi nói:

- Này, ngươi... làm gì thế?

Long Uyên thấy nàng nói như vậy mới hoàn hồn vội tay rờ trên má vừa cười vừa đáp:

- Không sao, không sao, mời Lan hiền muội ngồi chơi.

Lúc ấy chàng cũng cảm thấy rất quen thuộc nên quên cả sự thật hiện tại.

Phong Lan lại tưởng chàng nói giọng điên khùng, nhưng nghe thấy chàng nói một cách âu yếm như vậy, trong lòng vừa tức giận vừa hờn lườm chàng một cái rồi chỉ tay vào người chàng rồi quay đầu đi.

Long Uyên cúi đầu nhìn mới hay quần áo của mình hãy còn xốc xếch hổ thẹn vô cùng, vội nhảy lên giường ấp úng nói:

- Lan... Lan...

Nhất thời chàng không biết nên gọi nàng là em hay là cô nương, nên cứ gọi chữ Lan hoài mà không sao nói tiếp được.

Phong Lan thấy nàng như vậy, lạnh lùng lườm chàng một cái rồi tiếp:

- Công tử xin nên giữ gìn thân thể, Phong Lan cáo lui đây.

Nói xong, nàng không đợi chàng chờ Long Uyên trả lời, nàng đã quay mình nghênh ngang đi ra ngoài liền.

Phong Lan đi nhanh như gió ra ngoài luôn, thông minh như Long Uyên mà cũng không hiểu tại sao cả, vì chàng không biết đó là Vân Tuệ bảo nàng vào hỏi thăm và chàng cũng không biết tâm sự của Phong Lan đối với mình ra sao nhưng ít nhất chàng cũng đoán ra được một chút là việc này thế nào cũng do Vân Tuệ điều khiển. Chàng cảm thấy buồn bực vô cùng, một tay rờ vào má đứng ngẩn ra suy nghĩ.

Phong Lan quay trở về đứng trước mũi thuyền kéo Vân Tuệ ra và nói:

- Chị, em đã thực hành lời hứa rồi. Bây giờ đến lượt chị đó.

Vân Tuệ thấy nàng ta có không vui và nhanh ra như vậy, Biết hai người chưa nói xong, liền ngẫm nghĩ đáp:

- Em, nếu em cứ chấp mê như vậy thì chị không thể giấu giếm em được nữa, Long Linh Vân...

Phong Lan thấy nàng cứ ấp úng lại tưởng Linh Vân đã xảy ra chuyện lo âu gì hỏi:

- Chị, y làm sao cơ chứ?

Vân Tuệ vẫn còn lưỡng lự không biết có nên nói rõ lai lịch thân phận của Long Uyên cho Phong Lan biết hay không. Sau nàng nghĩ ra một kế liền đáp:

- Không sao cả, tuy y rất yêu em, những vì những việc lôi thôi rắc rối khác, cho nên...

Phong Lan kêu ủa một tiếng rồi nước mắt tuôn ra như mưa rồi u oán hỏi:

- Có thực không chị, y đã có người yêu khác rồi phải không?

Vân Tuệ ôm chặt lấy nàng bất đắc dĩ đáp:

- Đây là việc thực chứ không có cách gì lưỡng toàn hết, cần nhất em phải nghĩ lại chút thì chị mới bằng lòng giúp em thành mối lương duyên này.

Phong Lan gục đầu vào vai Vân Tuệ nức nở khóc và ai oán nói:

- Có thật không chị.

Nói xong, nàng vừa khóc vừa suy nghĩ.

Võ Di Bà Bà ở trong khoang trông thấy rõ tình hình bên ngoài rất thương cháu, nhưng bà ta biết mình có can thiệp cũng vô ích, tốt hơn để hai người ngang tuổi nhau giải quyết với nhau thì hơn.

Phong Lan khóc một hồi rồi ngẩng mặt lên nhìn Vân Tuệ khẽ hỏi:

- Chị có bằng lòng giúp em để gặp y một lần không?

Vân Tuệ thấy nàng khóc tội nghiệp như vậy không nhẫn tâm chút nào, suýt chút nữa thì nói rõ sự thực cho Phong Lan hay, nhưng nàng nghĩ lại, rồi không nói và bụng bảo dạ rằng rằng: "Không được, nếu bây giờ để cho cô ta biết rõ sự thực sẽ hiểu lầm là ta có ý đùa giỡn cô ta và cô ta chưa tỏ rõ có nhượng bộ hay không, nếu nhất định cô ta không chịu nhường nhịn ta như vậy có phải là nhục óc không? Tuy nàng không thể nào thắng nổi ta nhưng ta cũng không nhẫn tâm trông thấy nàng thất bại".

Phong Lan thấy nàng không trả lời cố nhịn sự hổ thẹn mà hỏi thêm lần nữa Vân Tuệ mới chịu trả lời:

- Thôi được chờ chúng ta đến Hoàng Sơn chị thế nào cũng tìm cách cho y tới với em.

Phong Lan mới hơi yên tâm cảm động vô cùng.

Vân Tuệ mỉm cười đỡ lời nói:

- Thôi chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, quý hồ sau này em cũng như ngày hôm nay vậy, thành thật đối với chị như thế này thì bao giờ chị cũng nghĩ đến em và giúp cho em được sung sướng.

Phong Lan không hiểu ý nghĩa lời nói đó ra sau, nhưng nàng không suy nghĩ gì cả liền nhận lời ngay.

- Chị cứ yên tâm, em không phải là người phụ bạc như thế đâu, khi nào em lại lấy oán báo đức. Sau này chị có cần dùng tới em thì chị cứ rõ dù phải đi vào đồng lửa em cũng không từ chối.

Vân Tuệ tủm tỉm cười đang định lên tiếng nói thì Phong Lan lại nói tiếp:

- Chị, em còn có chút việc riêng cần phải đi cùng với bà nửa tháng sau chúng ta sẽ gặp nhau ở núi Hoàng Sơn nhé!

Vân Tuệ ngạc nhiên nghe thấy nàng nói như vậy đứng ngẩn người ra. Sau này nàng hiểu ngay chắc vì Phong Lan sợ Long Uyên quấy rối nên có ý muốn tránh xa. tuy trong lòng

nàng cảm thấy chuyện này rất lý thú, nhưng nàng không tiện nói rõ chỉ gạt đầu tán thành thôi.

Phong Lan gạt lệ xong, lẳng lặng đi vào trong khoang khế nói cho Võ Di Bà Bà hay tại sao phải xa lìa người.

Bà cụ tuy không muốn nhưng biết không sao cưỡng được cháu gái mình đành phải đồng ý. Thế rồi Phong Lan liền bảo người lái đò ghé thuyền vào bờ cho nàng với bà cụ lên.

Lúc ấy thuyền đang đi trên sông Tiền Giang đã gần đến đông tây Lương Sơn. Người thuyền chài liền ghé vào bờ bên phải.

Phong Lan thu dọn hành lý xong, chưa đợi thuyền đậu yên đã nhảy ngay vào bờ, bà cụ cũng nhảy theo. Cả hai vẫy tay chào Vân Tuệ mới bảo người thuyền chài giương buồm đi tiếp:

Người lái đò thấy Vân Tuệ là người ngoại quốc đã lấy làm lạ bây giờ lại thấy bà cụ với Phong Lan có khinh công tuyệt mức như vậy tựa như mọc cánh y càng kinh ngạc thêm.

Vân Tuệ thấy người lái đò đã kéo buồm lên lái thuyền ra cửa sông rồi mới nghĩ ra, sao từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy Long Uyên lộ mặt ra, chẳng lẽ chàng ta vẫn còn ngủ chãng. Nên mới không nghe thấy tiếng Phong Lan với bà cụ ra khỏi thuyền.

Thì ra Long Uyên nằm ở trong khoang bên ngoài ai làm gì chàng cũng biết hết, nhưng vì má chàng bị tát cho một cái sung húp, nên chàng không tiện ra ngoài. Cho nên dù chàng nghe thấy Phong Lan với bà cụ bỏ đi, chàng cũng không dám ra chỉ nằm yên ở trên giường.

Vân Tuệ đẩy cửa vào thấy Long Uyên mặt có dấu vết bàn tay, và có vẻ không vui liền giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Hiền đệ làm sao thế?

Nói xong nàng chạy lại ngồi xuống cạnh chàng tỏ vẻ thương tiếc và vuốt ve chỗ đau của chàng u oán hỏi:

- Có phải Lan muội làm đấy không? Con nhãi ấy ác độc thực. Hà...

Đột nhiên nàng nghĩ đến câu chuyện phức tạp này vừa lý thú vừa tức cười, nên chàng không sao nhịn được liền cười khi một tiếng.

Long Uyên đang lúc tức giận thấy nàng âu yếm mình như vậy đã nguôi giận phần nào, nhưng bây giờ thấy nàng cười khi, chàng lại nổi giận tiếp và nói:

- Chị cười cái gì thế? Nó đánh tôi chị thích lắm phải không?

Vân Tuệ chưa bao giờ thấy Long Uyên có thái độ như thế này đối với mình bao giờ. Nền nàng nghe thấy chàng nói xong ngẩn người ra giây lát rồi mới giải thích rằng:

- Hiền đệ, tôi thực không ngờ con nhãi ấy lại đã man đến thế. Tôi muốn hiền đệ...

Long Uyên ngồi dậy và cướp lời nói:

- Thôi chị đừng nói nữa, tôi không hiểu chị làm như thế là muốn ai tốt và cũng không hiểu chị đặt ra tấn kịch đó để làm chi? Phong Lan muốn tìm Long Linh Vân thì chị để nó tìm chị can thiệp vào làm chi, bây giờ lại giả làm thân với nó, rồi một ngày kia nó biết rõ câu chuyện thì chị định làm sao?

Vân Tuệ cúi đầu xuống ứa mắt ra, Long Uyên chưa nói dứt nước mắt nàng đã nhỏ xuống chảy dài trên má.

Long Uyên thấy vậy không nỡ liền thở dài một tiếng giọng nói cũng dịu hẳn. Chàng vuốt ve nàng và nói tiếp:

- Chị đừng trách tôi, chị phải biết bấy nhiêu năm tôi được chị trông nom dạy bảo, tôi thực tâm kính mến chị và cũng càng yêu chị nữa. Ngày nay trời thương chúng ta để cho chúng ta được yêu nhau tất nhiên tôi không bao giờ chịu bỏ qua những ngày giờ hạnh phúc này. Trước kia tuy tôi có gần gũi Phong Lan thực nhưng tôi chỉ coi nó như một đứa em gái thôi. Cho nên tôi hay tin nó đối xử với người xấu xí có cảm tình tôi liền rút lui ngay, cứ lấy chuyện hiện thời ra mà nói trong lòng nó tuy khó chịu thực nhưng bao lâu sẽ gặp một người đáng yêu hơn. Nó dần dần quên chuyện trước kia đi, nhưng bây giờ chị làm như thế không những vẽ rắn thêm chân vào làm cho câu chuyện phức tạp hơn.

Vân Tuệ nghĩ đến lời nói của Long Uyên tuy có lý nhưng hiển nhiên chàng không hiểu lòng hy sinh và tình cảm của mình đối với chàng như thế nào. Vì vậy nàng càng nghĩ càng thấy mình oan ức nên nàng không sao nhìn được mà sà vào lòng Long Uyên khóc sụt sùi.

Long Uyên nói mãi không thấy nàng nín trái lại nàng càng khóc càng lớn tiếng.

Chàng vừa đau lòng vừa thương tiếc vừa ôm chặt lấy nàng mà an ủi rằng:

- Thôi chị đừng khóc nữa, việc này coi như đã qua, chúng ta đừng ai quan tâm đến nó nữa, và cũng coi như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Vân Tuệ được người yêu âu yếm thích thú không khóc nữa. Một lát sau nàng ngẩng đầu lên u oán hỏi:

- Hiền đệ đã nói xong chưa?

Long Uyên gượng cười đáp:

- Tiểu đệ đâu dám nói chị điều gì, vừa rồi tiểu đệ chỉ...

Vân Tuệ đột nhiên đứng dậy cướp lời nói:

- Đừng nói nữa, tôi không hiểu hiền đệ coi tôi là người như thế nào, tôi tuy vô tri, vô thức thực nhưng đâu đến nỗi coi việc chung thân đại sự của mình là trò chơi như vậy.

Thấy nàng nói một cách rất hung hăng, Long Uyên chỉ còn một cách cau mày lại thôi, chứ không dám xen lời vào nói thêm câu nào.

Vân Tuệ thấy chàng đã bị mình lấn át, giọng nói mới ôn hòa dần.

- Tôi làm quen với Phong Lan tất nhiên tôi phải có dụng tâm chứ có phải quấy nhiễu đê tiện như hiền đệ tưởng tượng đâu. Tôi yêu nó thực sự, tôi bằng lòng nhận nó làm chị em.

Long Uyên vội cãi:

- Chị làm như sau này chắc đâu nó đã hiểu được lòng chị.

Vân Tuệ lại xoay sang giọng bi đát tiếp:

- Sau này nó có hiểu lòng tôi hay không trách nhiệm đó không tự ở tôi và tôi cũng không quan niệm tới vấn đề ấy. Tôi chỉ cần đến lúc ấy hiền đệ có hiểu được nỗi khổ tâm của tôi hay không?

Long Uyên vẫn chưa hiểu ý nghĩa của nàng, ngạc nhiên muốn nói nhưng nàng lại lên tiếng nói tiếp một cách thản nhiên:

- Hiền đệ, tôi rất hiểu rõ hoàn cảnh và thân thế của tôi. Tuy hiền đệ vui lòng chỉ lấy một mình tôi. Nhưng các gia trưởng nhiều như thế liệu các ông các bà ấy có ưa con người dị tộc này không? Hơn nữa cố nhân đã dạy "không con là tội bất hiếu nặng nhất". Bây giờ nhà họ Long chỉ có mỗi một mình hiền đệ để nhiều con cái để thừa tự cho chín phòng, nên dù các ông các bà ấy có miễn cưỡng chấp nhận sự yêu cầu của hiền đệ cưới tôi về làm dâu nhưng khi nào họ chịu để yên cho hiền đệ chỉ cưới một mình tôi thôi. Tuy tôi không là người hay ghen tuông, nhưng sau này các vị bề trên bắt tiểu đệ phải lấy thêm một vài người vợ nữa mà những người ấy lại là những người bậy bạ thử hỏi hiền đệ lúc ấy tôi sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Long Uyên nhận thấy lời nói của Vân Tuệ rất phải trù phi sau này mình bỏ nhà ra đi bằng không, không sao thoát khỏi được các vị bề trên ép mình lấy nhiều vợ, chàng muốn cãi mấy câu để tỏ lòng yêu duy nhất của mình.

Vân Tuệ hiểu ý ngay vội ngăn cản không cho chàng nói, rồi tiếp:

- Tôi hiểu ý muốn của hiền đệ, nhưng hiền đệ có thể suốt đời không về nhà được không?

Long Uyên nghĩ lại lời nói của Vân Tuệ cũng phải, cha mẹ chú bác cũng như thế, mình bỏ nhà sao được.

Vân Tuệ lại nói tiếp:

- Nếu về nhà thì thử hỏi hiền đệ có dám trái ý các vị chú bác không?

Long Uyên bụng bảo dạ rằng: "Nếu trái ý cha mẹ là con bất hiếu".

Vì vậy chàng lẳng lặng không nói năng gì hết.

Vân Tuệ biết ý nghĩ của chàng liền gạt đầu nói tiếp:

- Đã vậy để cho các vị ấy xếp đặt thì thà chúng ta tự xếp đặt trước có hơn không?

Long Uyên lẳng lặng không nói như trước. Vân Tuệ lại nói tiếp:

- Việc này tôi đã nghĩ từ lâu rồi, tôi nhận thấy không thể nào để yên cho hiền đệ bất buộc phải lấy những người đàn bà xa lạ khác được. Cho nên mới bắt đầu nghĩ cách lôi cuốn những tâm phúc của mình. Phong Lan xinh đẹp như vậy, mà là con nhà võ có thể nói văn võ lưỡng toàn được. Khó khăn nhất là làm thế nào tìm được người trinh tiết, hiền đệ cứ xem đôi mắt sáng suốt và thông minh của nó lại thêm hoạt bát và thành thật, nó lại rất hợp tâm tánh với tôi, cho nên tôi mới có ý định làm thân với nó là thế.

Lúc này Long Uyên mới hiểu rõ tâm sự của nàng, cảm động vô cùng, ứa nước mắt ra, nhìn mặt Vân Tuệ nhất thời không biết nên nói như thế nào để xin lỗi nàng vì sự hiểu lầm của mình vừa rồi.

Vân Tuệ thấy chàng ứa nước mắt ra trong lòng cũng cảm động và an ủi vô cùng.

Thế rồi hai người nhìn nhau một hồi rồi lại ôm chặt nhau. Một hồi lâu, Vân Tuệ khẽ đẩy Long Uyên ra nửa mừng nửa hờn và oán trách rằng:

- Người ta có lòng tốt cố hết sức lôi cuốn một mỹ nhân cho mình mà hiền đệ lại mắng chửi cho một hồi. Nếu đặt vào địa vị của hiền đệ thử hỏi có tức giận không?

Long Uyên cười khi một tiếng vội cải:

- Sự thực có phải lỗi ở tôi đâu, chị có trách thì phải trách con nhãi Lan chứ! Mới sáng tinh sương đã vào trong khoang tát tôi một cái, chị xem đến giờ má tôi hãy còn xung đây.

Vân Tuệ kéo chàng nằm xuống xoa bóp và vuốt ve một hồi, một mặt lại hỏi chàng sao lại bị Phong Lan tát cho như thế.

Long Uyên theo đúng sự thật kể cho nàng nghe, chưa kể hết nàng đã ôm bụng cười và nói:

- Con nhãi ấy mê anh chàng xấu xí đến thế, ai bảo tự nhiên hiền đệ ôm nó vào lòng, đáng lắm.

Long Uyên đang định hỏi tiếp thì Vân Tuệ đã đỡ lời:

- Tôi sợ Lan muội ý chí không được cương quyết, thấy mới nói cũ nên mới thử nó như thế, tôi bảo hiền đệ yêu nó lắm và sớm nay vì nghĩ đến nó mà thành bệnh tương tư. Tôi yêu cầu nó vào an ủi hiền đệ. Ngờ đâu...

Tiếp theo có Vân Tuệ kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Long Uyên nghe thất Phong Lan yêu thích mình tha thiết như vậy Long Uyên cũng phải cảm động nhưng một mặt nàng lại trách Vân Tuệ quá tinh nghịch liền ngồi dậy vật nàng xuống nói:

- Thế ra tất cả mọi việc đều do chị gây nên hết, làm tôi bị đánh tôi nhất định không chịu để yên cho chị đâu.

Nói xong chàng há mồm cắn má Vân Tuệ.

- o O o -